

Finta Klára Enikő

LEPELFEHÉR

ARANY-MOTÍVUMOKRA

Az én atyámnak minden reggel fehérre mosom lélekleplét. A térd és tenyér, nyak és kar kékül a patak hidegében. Úgy hideg és úgy örök. Túrni és hinni tanít, amíg borzolkozódva leskel köröttünk a sötét. Fehér leplet, foszlott leplet visszakérni jött. És amíg a víz a nyakra csöppesül, és fényesen aláfut vállra, karra, összeborulnak felettünk az egek, rebbennek felhők szemei. A víz fodrot vet, lila fényű árnyhabok fogadnak szeretőnek. Örvényesen ölelnek, ahogy csak a víz szerethet. Vinnének, szaggatnának. Vinnék, szaggatnák a leplet. Ezt az imát csak elsuttogni lehet. Lepellelek. Léleklepel. Betakarlak vele.

Fehér gyolcs, fehér ima, fehér bánat, fehér bűn. Úgy fehér a szó is. A százszor elkapdosott. Amíg hanggá bomlott, rojtszótaggá. És nem beszélt tovább. Csak a szem szólalna, de nem értik szavát. Így maradunk némaságban tölgyek alatt árnyat és fényfoltot vigyázni. Addig szárad az égledőd, halványul hidegkékje a térdnek. Fehérül a fehér. Így szeretnék ég lenni a rossz csillagzat fölött, így szeretnék vánkos lenni deli szűz álma alatt. Várni, amíg az ében haj deresbe fordul, és erezett lesz, barázdált a bőrrilat. Elárvulni, lombhajlékba költözni és megáldani a föld gyermekeit. Minden rögöt és hajtást és felhőbodort. Amíg a zúz mindent belombol és vadít.

Aztán imádkozni. Esküdni az égre. És nem kérdezni többet soha: Oldjak-e? Kössek-e? Az örvénynek adni egészen a testet, kivetetni földből, kizáratva maradni a fennvalóktól. Az én atyám nem irgalom. Az én atyám nem kegyelem. Mégse hagyjon, sose hagyjon el. Úgy esküdöm neki újra, mosom reggelenként leplét. Úgy kérem maradásra.

Így maradok száradó, örökfoltos fehér leplek között. A magam és atyám lelkét mosva egyre. Fejemet örvénylő keresztvíz alá hajtva. Hídra futva, avatásig. Beleszeretve fénypikkelyes hullámszásba. Lidércfényes kék lángú holdak. Pernyeszállongó parázsos napok. Ti vigyetek táncba. A mélységből levegőhöz jutni és lebukni újra. És szépnek lenni, töretlen szépnek, lélektelen lidércnek. Amivé csak csillaghulláskor lehet válni. Lehullni és lassan kialudni a csillagokkal. Négyszer szólal, kong az éjfé, és árnyék kel a habon. Körre kört vet, egymásba ölelkeznek a hullámkarok. Remeg a felszín,

fénycikák rezdülnek, rebbennek rajta. Aztán csenddé lesz a víztömeg, köröket bontják a hullámkezek. Az ég is reggelre bomlik, a lepel száraz, újra mosni kell. Fehér leplet, tiszta leplet. Atyám lélekleplét. Úgy esküdöm neki újra a fényt, a hűséget és hitet. Mert a csillagok néha visszaköltözhetnek az égre.

Ilyenkor a vízhidegben álmokat is lehet látni. A mosás hangjain túl erdők és utak, falvak élnek. Ott világok kezdődnek, kivirult kertekben neveltek. Virágnylta apró világok. Holdfogyásig álmatlanul telnek az éjnapok. Ekkor hagynám el szép szeretőmet, cserfes víztestétől válnék. Hagynám a szemérmet és fehérséget. Szél ringatna, éj ölelne, és nem tudnám, így andalodva, meddig halál, meddig álom. A sötét hűsen fátyolozna, és ha egyszer atyám rám alátekint, esküdöm majd neki az álmok boldog egét. Magamhoz hívnám, marasztalnám. Arra kérném: éljen, hogy egyszer majd egy virág halottja lehessen. És ne hagyjon, sose hagyjon el.

Fehér magányok hullnak a szemre, kertre, szárnyuk rezzenti az ablakot. Eltakarják, elfödik a tündeléptek hangjait. Fehér gyászt hoznak, áldatlan várakozást, és a sűrű fehérben legnagyobb lesz a sötét. Lámpát sem gyújtasz, se kékes lángnyelveket. Tiltva nekem a fény. Megvallanám, hogy nem vallhatok. Remegő testtel, mint a harmat. Úgy töretem, úgy töretik bennem fehér hideg, lebbent álom. Visszamennék bolyongani radványi erdő, sötét erdő rejtjeibe. És nem gondolnék többet arra, hogy most végleg itt hagytál.

Az ima is csak csennel zárul. Szemfedője minden szónak. A könny se perdül, jaj sem hallik. Atyám azt ígérte, ha el is válnék tőlem bármi kis távolra, elfelejtem, mintha sosem láttam volna. De utoljára még kocogtat a házereszben. Imádkoznék velem. Maga leszek az árnyék a patyolat magányban. Megáradnak körülöttünk a vizek. Most az Isten is imát mond értem. Kezei összetéve szépen. Mégse hagy el, sose hagy el.

Ezt is csak elsuttogni lehet.